

Marele Orient Italian
Obediența Piazza del Gesu
Marea Loja din aprilie 2016

Relativismul¹ ce generează justiția
și pacea în societatea contemporană -
Rolul Masoneriei Universale

Raport al Marelui Orator F.: Antonio MUCCIARDI 3:.

Relativismul în ideologia și practica Masoneriei Universale este continua și constanta căutare a adevărului, e conștientizarea unei abordări constante și mereu mai progresistă și profundă a cunoșterii acestuia, fără ca vreodată a putea fi realizat, cunoscut sau posedat într-o manieră completă și perfectă.

Limitele cunoașterii adevărului constituie particularitatea ce distinge orice atelier, orice Obediență și orice mason în parte sub bolta celestă. Este o prerogativă definitivă a concretizării unei societăți justă și perfectă, nu prin intermediul unui model sau a unei ideologii socio-politice, ci operînd individual, fără zăbavă, surpînd obscurele închisori ale viciului și ridicînd temple ale virtuții. Aceasta este formula ce trebuie interpretată, înțeleasă și nu numai repetată orbește în ritualuri. Și pentru a înțelege aceasta este suficientă numai a se aminti că viciul nu e acela înțeles în sensul comun impus de o pseudo morală în perpetuă evoluție și transformare, ci prin viciu noi masonii înțelegem **negarea** oricărei forme de obligație, datorie față de individ și față de societate, și se contrapune virtuții, pe care o vedem ca forța de a îndeplini propriile datorii față de umanitate fără deosebire de sex, rasa, religie, ideologie politică sau condiție socio-economică.

Pe aceste valori etice se bazează, sau ar trebui să se bazeze, credința fiecărui mason, însă nu cea credință în existență unei Ființe Supreme, cum a fost ea elaborată în cursul secolului al XIII-lea, ci vazută în sensul original și autentic al valorii etimologice al verbului latin *fidere*, care sub diversele sale fațete semnifică a avea încredere, a ține o promisiune, a îndeplini propriile obligații, a fi leal, a se dedica unui proiect, în particular în setul de principii politice, filozofice și ideatice în care cineva crede și pentru care se luptă a le îndeplini. Aceasta este credința masonică, care însă este o credință relativistică, lipsindu-i în totalitate dogmatismul politic sau religios, o credință fondată pe datorie, pe munca individuală, pe liberul arbitru și pe libertatea de-al concretiza în respect față de diversitatea și multitudinea credințelor semenilor noștri. Aceasta, frați și surori este relativismul masonic. Aceasta este căutarea adevărului suprem, niciodată accesibil, dar abordat progresiv către consecvența creștere a bunăstării umanității. Dar mai este și respingerea dogmelor, a falselor certitudini, a diverselor și contradictoriilor adevăruri “absolute” de care ne izbim și care au produs în umanitate moarte, violență, durere și care continua și în zilele noastre a perpetua violențe nedemne de specia umană în numele unui presupus “adevăr absolut” ce trebuie impus unor posesori de adevăruri diverse.

¹ Sub termenul de relativism se numește într-un singur cuvînt o atitudine complexă față de viață și anume acea atitudine de scepticism în fața lucrurilor și mai ales a ideilor, de chestionare permanentă a validității ideilor proprii sau exprimate de alții, de acceptare a caracterului perfectibil al adevărilor prezente, de înțelegere că nu posedăm adevăruri absolute ci numai incomplete și multiple fațete ale acestora. Se poate spune că exprimă într-un cuvînt fraza lui Descartes: “Dubito ergo cogito ergo sum”.(n.t.).

Astăzi aceste valori ale noastre se confruntă și se ciocnesc fără limite în spațiu și fără frontiere în actualul proces de globalizare în planul comunicației în contextual unei societăți multirasiale și multiculturale. Globalizarea, ce trebuie și poate fi matricea cunoașterii și mama libertății, fraternității și egalității, e din ce în ce mai impregnată de acea componentă negativă a umanității pe care noi masonii o numim viciu, și la care ne referim ca negarea oricărei forme de datorie față de individ și față de societate. Un cancer, care începe prin a debilita organismul și care dacă nu este combătut sfârșește prin a ucide.

Negarea datoriei semnifică arogarea dreptului de a impune propriul concept al unui adevăr absolut, indemonstrabil, revelat și deci ce trebuie acceptat *tout court* (*imediat* fr. orig) fără rezerve, fondat pe axiome considerate certe și adevărate, în fața căruia nu există demnitate, libertate, justiție, și care-și arogă atitudinea dogmatică a regulii celor trei "D": "esti diferit, deci deviat și prin urmare delic-vent" și ca atare trebuie să fii condamnat, persecutat, ucis sau anulat în numele și pentru apărarea unui presupus adevăr suprem.

Frații și surorile mele, aceasta este sfidarea pe care Masoneria Universală trebuie să o înfrunte în contextual în care trăim deja *hic et nunc* (lt. orig), aici și acum, și care va impregna activitatea noastră în anii ce vor veni.

Un context în care, cel puțin în ceea ce privește societatea occidentală, și anume aceea fondată sub plan religios și cultural pe cele trei "religii ale cărții", mai precis mozaismul, creștinismul și islamismul, care după ce a aplicat, *pe de o parte și mai mult sau mai puțin pe de alta* (Dante) principiile iluministe și masonice născute între secolele XVII și XVIII pentru a învinge absolutismele politice, dictaturile religioase, lipsa libertăților individuale și de conștiință, teocrația, interdicția cercetării științifice și filozofice și ignoranța ridicată la rang de adevăr ce aveau drept scop menținerea puterii celor puțini, în ultimii ani din ce în ce mai mult a delegat propria funcție de garant a acestor valori către fundamentalisti religioși și politici sau către șarlatani ipocriți ce propagă cețoase și superficiale întâlniri și dialoguri între extremismele opuse cu singurul scop de a legitima propria existență, fără a propune și a legitima nici o rezoluție reală, concretă fezabilă și acceptabilă, decit aceea de a apărea ca salvatori ai umanității. Aceasta e valabil, din fericire numai în puține cazuri, și în mediul masonic și este datoria noastră să o recunoaștem.

Dar noi, ca oameni liberi și ca masoni avem datoria, obligația întâi de a recunoaște și pe urmă de face cunoscut societății că este vorba numai de rezoluții, declarații și întâlniri de față, de obiecte lipsite de conținut, în unele circumstanțe pline de veninuri mortale, în evasitotalitatea lor adevărate "*opere de arta*" (Jacob Burckhardt), care reprezintă un foarte ridicat conținut de ipocrizie, deoarece nici una dintre părți nu e dispusă să accepte *in toto* dreptul altuia de a crede și de a trăi conform pro-priilor principii și valori etice, sociale, politice și religioase. Această practică formală și profesională a adepților lui Ignazio de Loyola² în secolul al XVI-lea, percepută cu "rezervă mentală"³, este astăzi aplicată pe larg la scară planetară.

Matricea acestei drame este constanta diminuare a nivelului calitativ al politicii occidentale, condu-să de bărbați și femei lipsiți de perspective pe termen mediu și lung, angajați în protejarea intereselor locale și numai a intereselor electorale, totalmente aserviți potențailor financiari, în alți termeni sclavi viciului pe care noi masonii ne referim ca absență a oricărei forme de interes față de individ și față de societate.

² Fondatorul ordinului iezuiților. Aluzie la actualul papa considerat un iezuit fățarnic (n.t.).

³ Probabil percepută de societatea civilă cu rezervă mintală pasivă (tolerantă prost înțeleasă) (n.t.).

Iată drama lumii occidentale și a Europei în particular. Aceasta din urmă, care ne privește direct, acest loc care a pierdut complet valorile Părinților săi fondatori, a acelor oameni de diverse origini culturale, politice, religioase, mulți dintre ei Frații noștri francmasoni și care este completamente și obliterant aservită de orbire, incapacitate, incompetență sau rea credință, marii finanțe, intereselor locale și personale.

O poezie, dar în același timp o foarte eficace definiție a stării actuale a Europei, e aceea a rosacru-ceanului Dante Alighieri în cîntul VI din Purgatoriu⁴. Într-un dialog cu Sordello da Goito⁵, referin-du-se la fragmentarea politică a Italiei timpului său, foarte similară cu aceea a Europei actuale, luîndu-mi permisiunea unei parafraze și substituind Italia cu Europa, versurile poetului devin de o acută actualitate și sunt cea mai bună sinteză, definiție și condamnare a crizei pe care o trăim. Versurile dantești se prezintă astfel:

Ah, slujnico, *Europă*⁶! Trist ospel⁷
și navă-n viscol, ce-și pierdu pilotul,
nu doamnă de provincii, ci bordel!⁸

În acest angust context, agravat de drama terorismului și a războiului, pentru că de război e vorba, chiar dacă nedeclarat oficial, cu scopul de distrugere a valorilor civilizației occidentale și deci și a celei Europene, o civilizație bazată pe democrație și nu pe teocrație, pe diviziunea puterilor în stat legislative, executive și judecătorească și nu pe concentrarea puterii, bazată pe toleranță, pe libertate, egalitate și fraternitate, pe principiul *biserică liberă în stat liber*, principiu teoretizat de Rodolphe Vinet⁹ pastor protestant metodist și în fine bazat pe autoritatea și nu pe autoritarismul liderilor politici. care poate și trebuie să fie acțiunea masoneriei?

Cred că sunt două linii de acțiune pe care Obiedențele masonice europene ar trebui să le urmeze.

Nu sunt linii noi, ci valori și particularități ce trebuie recuperate, fiind în parte și cu vinovăție pierdute și care sub nici o formă nu trebuie să devină, să se substituie sau să cauzioneze partide politice sau formațiuni religioase.

Prima este recuperarea secretului masonic și a respectului față de regulile statului în care fiecare Obiedență operează. Masoneria nu are nevoie de a fi legitimată de nici o entitate politică sau religioasă. Nu poate și nu trebuie să fie astfel recunoscută numai superficial și aparent pentru că și politica și religiile sunt purtători de dogme în timp ce adevărata masonerie este constant în căutarea adevărului și nu are dogme. Dacă există unele dogme în interiorul unei Obiedențe sau în Masoneria Universală, cred că este timpul de a le pune în discuție și, dacă este cazul, în mod democratic și pe deplin conștient să fie eliminate. Aceste dogme, dacă există, au fost introduse în masonerie în timp, sub influențe externe și condiționări istorice, culturale și contextuale din societatea profană. Masoneria lucrează în secret și secretul reprezintă garanția libertății fiecărui mason. Ceea ce trebuie să devină public din Masonerie nu este ritualitatea sa și nici indentitatea apartenențelor protejați de a

⁴ Partea a doua a Divinei Comedii, considerate a fi piatra de temelie a limbii și culturii italiene moderne (n.t.).

⁵ **Sordello da Goito** (Goito, 1200-1210 – Napoli, 1269) a fost un poet și trubadur italian (n.t.).

⁶ În originalul poeziei este Italia înlocuită de autorul articolului cu Europa (n.t.).

⁷ Ospiciu (n.t.).

⁸ Traducere de George Coșbuc cu înlocuire ca în Nota 5 (n.t.).

⁹ **Alexandre Rodolphe Vinet** (June 17, 1797 - May 4, 1847), a fost un critic și teolog elvețian (n.t.).

fi cunoscuți, pentru că nu notorietatea este cheia calmării mass media. Ceea ce trebuie făcut cunoscut sunt valorile sale prin intermediul acțiunii consecvente a fiecărui mason în lumea profană. Și apoi trebuie să ne recunoaștem ca frați uniți în diversitate. Lasînd deoparte micile interese, mania protagonismului, a pseudo obediențelor fără istorie și tradiție sau tradătoare ale istoriei și tradiției, ghidate de capete ce din ignoranță sau scopuri personale alterează ritualitatea sau obiectivele masonice sau sunt incapabili să împărtășească aceea fraternitate, care dușă pînă la ultima dintre componentele masoneriei este demnă de o astfel de caracterizare: “contribuie la construcția unei societăți juste și perfecte”. Poate că în acest context istoric valorile și rolul masoneriei poate constitui soluția pașnică la tragedia pe care cu toții o trăim. Marele Orient Italian – Obediența Piazza del Gesu, în ultimul deceniu a revitalizat acest patrimoniu moral, cultural, etic pînă într-atît încît să devină elementul ce caracterizează și distinge Obediența noastră în panorama masonica nu numai italiană. Un patrimoniu recuperat cu o muncă susținută, nu totdeauna ușoară, uneori cu obstacole ce păreau insurmontabile, dar care astăzi putem constata cu un orgoliu sănătos că face parte din identitatea noastră din ce în ce mai consolidat pînă acum, mulțumită căruia putem privi cu încredere la viitorul nostru, extinzînd permanent construcția de noi ateliere și prin a avea orgoliul sănătos de a propune acest model spre a fi adoptat și împărtășit cu alte Obediențe pentru a apăra libertatea noastră și pe aceea a societății profane.

A doua linie de acțiune, așa cum am expus mai sus, nu este dialogul formal și lipsit de substanță cu diverse componente politice, sociale, culturale și religioase, ci de a face cunoscut lumii profane în toatalitatea ei multirasială și multiculturală cum în atelierele masonice lucrează fratern femei și bărbați aparținînd celor mai diverse religii și formațiuni politice. În atelierele masonice activitatea este atît de concretă pentru că sunt absente controversele politice și religioase. Nu se contrapun valori diverse, ci se respectă diversitatea considerată ca bogăție și nu ca un element ostentativ de controversă ideologică. Orice francmason respectă și obține respectul de la diversitatea ce stă la baza propriei culturi și credințe. Diversitatea în masonerie e bagăția ce constituie sursa conștiinței, justiției, păcii și libertății. Orice mason la intrarea și la ieșirea din Templu se oprește citeva momente pentru a-și pune în ordine ideile între colanele Boaz și Joaquin ce sunt simbolul întregii diversități prezente în univers. Și în univers, pentru tot ce există deasupra nivelului nuclear atomic¹⁰, nu există obiecte identice ci similare și diferite în același timp. Egalitatea este fondată cu prioritate pe respectul diversității iar egalitatea este matricea mai întîi a libertății și apoi a fraternității. Dar totul e posibil numai și numai întîi acceptînd și mai apoi respectînd regulile certe și împărtășite de toți.

Acesta este modelul, pe care îl are masoneria și care trebuie făcut cunoscut lumii profane, acesta este modelul ce permite înflorirea păcii, justiției, libertății și vieții în plenitudinea și frumusețea ei. Aceasta este reala toleranță de a susține diversitatea și nu de a consimți fie și tacit la practici divizante și în multe cazuri inacceptabile sau chiar criminale.

Depășirea crizei actuale care răspîndește oroare, moarte, violarea demnității umane, a demnității femeilor într-un mod cu totul particular, este pentru noi, în acest moment istoric dramatic la nivel European, datoria inderogabilă în primul rînd de a regăsi acele valori proprii civilizației noastre care, cu excepția acelor înfricoșătoare momente de nebunie colectivă ca cele două războaie mondiale, rămîn pentru noi toți, inclusiv cetățenii

¹⁰ Nucleele atomice sunt considerate aici ca fiind identice pentru același tip de atomi. Probabil că lipsa noastră de cunoștințe ne face să credem așa. Probabil că există chiar și la acest nivel diversitate. (n.t.)

extracomunitari, punctul lui Arhimede¹¹ pentru a trăi în pace și demnitate împărtășită. Aceste valori se bazează pe relativism și relativismul ne unește pe toți în diversitatea noastră în căutarea de valori și adevăruri niciodată absolute, idealuri mereu inaccesibile dar către care tindem, în timp ce “adevarurile”revelate nu permit, așa cum istoria în toată extensia ei a demonstrate-o, de a avansa ca frați și surori, mână în mână, ci de a încropi numai alianțe de conjunctură, momentane pentru commune interese meschine sub rezerva mintală de a poseda individual un “adevăr” ce se contrapune “minciunii”, “blastfemiei”, celor de alături, care rămân inamicul de distrus, de anihilat sau, în cel mai bun caz, de lăsat în viață ca ființe inferioare de folosit ca sclavi.

Frați și Surori relativismul este acela ce identifică masoneria în valorile sale cele mai înalte. Toți avem dreptul de a ne trăi liber și demn propria ideologie, dar toți avem datoria de a respecta diversitatea, așa cum se întâmplă în atelierele masonice unde normele consfințesc respectul diversității. Aceste norme ar trebui să devină regulile statului în care trăim. Respectul regulilor statului sunt una din prerogativele masoneriei în general și în Obediența noastră o condiție *sine qua non* care ne caracterizează *in toto*.

Europa trebuie să-și aproprieze unitar aceste valori proprii laicității, vii și efective în masonerie, centrate pe relativismul ce permite libertatea și care conduce la fericire.

Constituția italiană, gândită și scrisă de bărbați și femei pentru care prima libertatea și demnitatea, statuează într-o manieră discretă, fără protagonisme, valorile masonice introduse de Frații noștri în secret, în spiritual serviciului [față de umanitate/națiune] și fără nici o dorință de a ieși în față. În acest context mă refer la alineatul 3 din articolul 8 din constituția noastră.

Motive de timp nu-mi permit a insista asupra subiectului dar vă invit pe toți al studia în incomensurabilă lui curgere.

Avem datoria, obligația printr-un jurământ prestat la timpul său, de a opera în acest sens, în același timp în ambientul dar și deasupra diverselor religii, partide, naționalități specifice fiecărui bărbat și femeie, mai mult chiar de a face cunoscut tuturor, nu prin intermediul unor adunări pseudoecumenice sub o comuniune de intenții numai de fațadă, ci prin intermediul tuturor mijloacelor de comunicație ce ne stau la îndemână și ne sunt accesibile, forța, înțelpciunea, și frumusețea gândirii masonice, împărtășind-o cu alții pentru un viitor de pace și de libertate.

Concluzionez cu o imagine simbolică. Un edificiu solid depășește intemperiiile și catastrofele natural dacă cărămizile sunt așezate într-o manieră perfectă și sunt legate cu un mortar ce le ține împreună ferm, cu forță. Frați și Surori noi suntem nu numai pietrele, dar și mortarul acestui edificiu simbolic ce găzduiește umanitatea. Dar în același timp suntem și zidarii care realizăm opera trasată în planșa de arhitectură și imprimată în conștiința fiecărui francmason.

Frați și Surori spor la treabă la toți!

Am zis.!

¹¹ **Arhimede** a fost poate cel mai important savant al antichității trăitor între 287 și 212 î.e.n. în Siracuza în Sicilia. Una din cele mai butade ale lui este: “Dați-mi un punct de sprijin și mut pământul (cu ajutorul unei pîrghii)”. (n.t.).